

Спогади лягають на папір

Костопільчанин Петро Наумович Власюк – людина похилого віку. За його плечима – непроста доля. Цікаво те, що найголовніші та найпам'ятніші миті свого життя сивочолой дідусь власноруч записав у грубому зошиті в поетичній формі. Про цю, тепер уже родинну реліквію, нам повідомив чоловік його внучки Анатолій Красовський. Зустрівшись із Петром Власюком, з цікавістю слухав розповідь про його молодість.

- Я народився в селі Перемінка, - згадує Петро Наумович. – Коли почалася війна, мене, разом з багатьма іншими хлопцями та дівчатами, мали вивозити на примусові роботи в Німеччину. Спочатку нас доставили в Янову Долину, там три дні сиділи голодні. Звідти повернули додому і сказали, щоб чекали своєї черги. Та, дякувати Богу, до Німеччини не потрапив.

У січні 1944-го фашистів прогнали із нашого краю. Після цього на фронт забрали мого батька. Минуло трохи часу і військовою формою довелося одягти мені. На той час мені не було навіть 17 років. У воєнкоматі нам сказали, що забирають копати окопи. Повезли в Марийську АРСР. У поїзді в мене пропало взуття і на станції Сурок я вийшов з вагону в саморобних чунях. Однак після кількох кілометрів пішої ходи, вони розтріпалися. Сім кілометрів йшов босим, відморозив ноги. У лікарні спочатку хотіли відрізати обидві ступні, але знайшовся лікар, який врятував мені ноги.

Через якийсь час багатьох із нас, в тому числі й мене, відправили у Приморський край, далі – на кордон з Японією. У серпні 1945-го в Маньчжурії японці почали нас

Петро Власюк із синами Леонідом та Сергієм.

атакувати. Ми окопалися під сопкою і стримували наступ ворога. З усіх боків розривалися снаряди. Один із них розірвався поряд із нашим окопом. Далі все відбувалося, неначе уві сні. Думалося, що помираю. Добре, що мене підібрали санітари та відправили в госпіталь...

У письмовому архіві Петра Власюка про війну є такі рядки:
*На війну я пішов молодим,
А з війни повернувся старим.
Посивіла моя голова,
Сивина ти моя, сивина.*

У вересні війна з Японією закінчилася, а Петро Власюк ще кілька літ продовжував службу в Далекосхідному військовому окрузі. Після звільнення в запас, працював у фібролітовому цеху домобудівного комбінату, пізніше - слюсарем на заводі базальтових і теплоізоляційних матеріалів. За добросовісну працю нагороджений орденом «Знак Пошани».

- Сьогодні я часто згадую прожитий час, - каже Петро Наумович, - і все, що зберегла пам'ять, записую в зошиті. Нехай діти та внуки читають, яка доля випала моему поколінню.

Олександр БОРИСЕНКО.